

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

6 JULI 1994

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer L. Martens c.s. —

houdende het statuut van de reisbureaus

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Vlaanderen heeft toerisme totnogtoe altijd benaderd vanuit een cultureel oogpunt. Pas dankzij de recente staatshervorming van 1992-1993 kreeg Vlaanderen volledige bevoegdheid over de economische aspecten van het toerisme. De wet van 8 augustus 1988 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wees weliswaar de bevoegdheid inzake hulp aan de toeristische nijverheid toe aan de gewesten maar de vestigingsvoorwaarden bleven nationale bevoegdheid. Voor de uitwerking van een toeristisch beleid was dat een belemmering. Met de bijzondere wet van 16 juli 1993 werd de bevoegdheid voor vestigingsvoorwaarden inzake toerisme per 1 januari 1994 toegewezen aan de gewesten. Dat is zeer belangrijk voor de ontwikkeling van het zelfstandige Vlaanderen : steeds meer mensen verdienen hun brood in de toeristische sector, de Vlamingen hebben steeds meer vrije tijd en gaan steeds vaker met vakantie. Als schepper van werkgelegenheid en inkomen, als draager van belangrijke investeringen, als motor van regionale ontwikkeling, is het toerisme een complexe intersectoriële activiteit, waarvan het economisch belang vaak wordt onderschat. Tussen 1985 en 1990 noteren wij een sterke stijging van de werkgelegenheid in de toeristische sector in ons land : van 61.328 naar 85.020 werknemers in de horeca (+ 39 percent), van 3.065 naar 4.133 in de reisbureaus (+ 35 percent), van 749 naar 1.479 bij de toeristische diensten (+ 97 percent) en van 32.037 naar 42.606 in de recreatieve diensten (+ 33 percent). Enkel bij de zelfstandigen constateren we een daling van 48.729 naar 44.368 (- 9 percent) wat het de totale

werkgelegenheid in de toeristische sector van 145.908 op 177.606 personen brengt of een stijging met 22 percent in vijf jaar tijd. Wat de landen van de Europese Unie betreft, maakt het toerisme 5,5 percent uit van het Bruto Nationaal Produkt, voor België bedraagt het toerisme $\pm$ 4 percent van het BNP. In Vlaanderen en Brussel is het toerisme de snelst groeiende economische sector. Het economisch belang van het toerisme kan niet meer genegeerd worden. Toerisme is goed op weg om de volgende eeuw de belangrijkste industriële sector in Vlaanderen te worden.

Die vaststellingen brengen ons tot dit voorstel van decreet dat een belangrijk onderdeel van de toeristische industrie, namelijk de reisbureaus, een statuut wil geven.

Dit decreet heeft een dubbele doelstelling : enerzijds de consumenten een degelijke bescherming geven omdat dit een constante garantie is voor de verdere groei van de reisbureau-bedrijven en anderzijds de toegang tot en de uitoefening van het beroep van exploitant van reisbureaus regelen met de zogenaamde vestigingsvoorwaarden waarbij een officiële vergunning wordt verleend aan reisbureaus die voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in dit decreet. Een doeltreffende bescherming van de gebruiker-toerist kan niet zonder een doelmatige controle op de reisbureaus.

In feite verkopen reisbureaus diensten (beloften) die door derden gehonoreerd moeten worden. Daarom wil de Vlaamse overheid met dit decreet zowel de leverancier als de consument vakbekwame, solvabele en eerlijke partners garanderen.

Steeds met de bescherming van de gebruiker voor ogen, werd reeds op 2 april 1981 een ontwerp van decreet houdende het statuut van de reisbureaus voor de Vlaamse Gemeenschap, voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegd. In zijn op 9 december 1981 uitgebracht advies stelt de Raad van State dat de problematiek die met het ontwerp van decreet geregeld zou worden, niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap behoort. De toenmalige Vlaamse Executieve heeft deze kwestie langdurig en zeer diepgaand onderzocht. Na ruggespraak met de betrokken toeristische sector is ze bij haar overtuiging gebleven dat de kwaliteit van de reisbureau-bedrijven een essentieel onderdeel is van de kwaliteit van het toerisme.

Daarom diende de minister van Cultuur op 10 maart 1983 een aangepaste versie in van het ontwerp van decreet. Dit ontwerp werd door de Vlaamse Raad goedgekeurd op 21 maart 1985 maar de nationale regering diende klacht in bij het Arbitragehof wegens bevoegdheidsoverschrijding. Op 10 juni 1987 vernietigde het Arbitragehof enkele essentiële artikelen van het decreet. Daarop werd bij decreet van 1 juni 1988 het decreet van 21 maart 1985 opgeheven.

Met de totstandkoming van het Sint-Michielsakkoord van de daaropvolgende derde fase van de staatshervorming, werd de bevoegdheid inzake de vestigingsvoorwaarden voor reisbureaus, hotels en kampeerterreinen met ingang van 1 januari 1994 overgedragen aan de gewesten. Het aspect dat voorheen het voorwerp van bevoegdheidsoverschrijding uitmaakte, is hierdoor verdwenen. Vandaar dat wij met dit voorstel van decreet zo snel mogelijk de bestaande lacune willen opvullen, want tot de goedkeuring van dit voorstel van decreet blijven de wet van 21 april 1965 en de samengevoegde koninklijke besluiten van 30 juni 1966, 1 februari 1975, 22 oktober 1987 en 22 september 1988 over het statuut van de reisbureaus geldig in Vlaanderen. Vlaanderen was dus sinds 1970 wel bevoegd voor toerisme maar moest nog steeds werken met een nationale en verouderde vestigingswetgeving voor reisbureaus.

Hoewel in 1965 de moderne structuren in de sector zich reeds aftekenden, verzuimde de Wetgever ze te regelen. Zo werd met geen woord gerept over de touroperator of over time-sharing. Evenmin werd rekening gehouden met de aantrekkingskracht die het organiseren van reizen op branchevreemde personen of ondernemingen zou uitoefenen. Dat sommige activiteiten van de vergunningsplicht werden uitgesloten, legde de kiem voor talrijke misbruiken. Vooral het feit dat de activiteit winstgevend moet zijn om onder de wet te vallen, laat toe dat sommigen op eenvoudige verklaring, aan vervolging ontsnappen.

Ook het toekennen van speciale voorwaarden aan autocar-ondernemingen, vervoerders te water en door de lucht en verenigingen zonder winstgevend doel geeft aanleiding tot concurrentievervalsing.

De Belgische wetgever heeft deze regelgeving ondertussen enigszins verder uitgewerkt. De wet van 30 maart 1973 houdende de goedkeuring van de Internationale Overeenkomst betreffende het reiscontract (CCV), opgemaakt in Brussel op 23 april 1970, had als bedoeling de gebruikers – ééndags- en weekendtoeristen, vakantiegangers – enige garantie te bieden voor de goede afloop van aangegane verbintenissen tot reisorganisatie of -bemiddeling.

De wet van 16 februari 1994 tot regeling van het contract tot reisorganisatie en reisbemiddeling, die wij als wetsvoorstel in de Senaat hebben ingediend, probeert aan de problematiek van de vele klachten over de slechte dienstverlening van sommige reisorganisatoren of -bemiddelaars een oplossing te geven. Daarom voorziet deze wet – in uitvoering van de Europese richtlijn van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen – in een reglementering waardoor :

1. klachten kunnen worden voorkomen ;
2. in geval van klachten de verantwoordelijkheden en aansprakelijkheden duidelijke worden vastgelegd ;
3. oplossingen worden aangereikt voor de klachten ;
4. in een passende klachtenbehandeling wordt voorzien.

De informatie neemt in deze wet een belangrijke plaats in. Rechten en plichten, verantwoordelijkheden en aansprakelijkheden worden nauwkeurig omschreven en evenwichtig verdeeld.

Met dit voorstel van decreet willen we die federale wet zijn noodzakelijke onderbouw geven.

Uiteraard werden de meeste bepalingen uit de wet van 1965 overgenomen – zij het dan in een gewijzigde vorm – omdat ze nog steeds valabel zijn :

1. de vrijstelling van vergunningsplicht voor bedrijven zoals Sabena, NMBS en RMT ;
2. de bescherming van de beroepstitels ;
3. de voorwaarden en de procedure voor het verlenen, het schorsen of het intrekken van een vergunning.

Een belangrijke vernieuwing is dat de voorwaarden die gesteld worden inzake beroepsbekwaamheid, geactualiseerd worden en dat er eveneens voorwaarden inzake beroepsbekwaamheid gesteld worden aan de persoon die belast is met de feitelijke leiding van een verkooppunt. In de uitvoeringsbesluiten moeten de opleidingen vermeld worden die de beroepsbekwaamheid garanderen. Wij denken hierbij in het bijzonder aan algemene kennis, beroepskennis (opleiding Toerisme), marketing en bedrijfsbeheer. Maar het is niet voldoende om een theoretische kennis te hebben van de toeristische sector, ook praktijkervaring is onmisbaar : daarom moeten ook getuigschriften gevraagd worden die kunnen aantonen dat de betrokkene effectief in een reisbureau werkt heeft.

In de toekomst wordt elk afzonderlijk verkooppunt als volwaardig reisbureau erkend, maar enkel in dezelfde categorie als de hoofdzetel. Zij moeten dan ook aan de belangrijkste vereisten voldoen.

Nieuw is verder dat de verschillende categorieën van vergunningen meteen in dit decreet worden bepaald en niet zoals in de wet bepaald was via koninklijke besluiten.

Uiteraard worden de tekorten van de oude wetgeving verholpen. Zo wordt de uitzonderingsregeling voor reisbureaus in de banksector uitdovend en worden de bedragen voor de borgtocht verhoogd en kunnen zij via de uitvoeringsbesluiten geregeld geactualiseerd worden. Ook voor de branche-verbante exploitanten zoals de vervoersbedrijven worden er erkenningsvoorwaarden gesteld.

Dit voorstel van decreet bouwt verder op wat sinds enkele jaren werd voorbereid door de administratie en het betrokken Technisch Comité. Hierbij werd ruim overleg gepleegd met de sector van de reisbureaus en met de consumentenorganisaties.

Op basis van dit decreet zal aan de administratie gevraagd worden om contact op te nemen met de andere overheden die bevoegd zijn voor toerisme. Met dit voorstel van decreet wordt hun een parallelle oplossing aangereikt. Het is immers niet wenselijk dat de andere gewesten en gemeenschappen totaal verschillende vestigingsvoorwaarden voor reisbureaus zouden opleggen.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel verwijst naar de artikelen in de Grondwet waarop de decreetgever zijn bevoegdheid baseert. Dit decreet legt de vestigingsnormen vast voor de reisbureaus. Het gaat hier duidelijk om economische aspecten van de toeristische sector, vandaar dat de decreetgever zich baseert op de bevoegdheden die aan de gewesten zijn toegewezen.

Artikel 2

Dit artikel bepaalt het toepassingsgebied. Het omschrijft wat wordt bedoeld met de begrippen reis, pakketreis, verblijf, vakantiewoning, reisorganisator, reisbemiddelaar, reisbureau, verkooppunt en het Technisch Comité.

In de definitie van verkooppunt wordt verwezen naar complementaire activiteiten. Bedoeld worden activiteiten die rechtstreeks verband houden met de werkzaamheden van een reisbureau, bijvoorbeeld het verkopen van reisgidsen en -kaarten. Een wisselkantoor of de verkoop van verzekeringen, vastgoed, reiskoffers of souvenirs daarentegen worden niet beschouwd als een complementaire activiteit.

Artikel 3

Dit artikel bepaalt dat het verboden is de activiteiten van een reisorganisator, reisbemiddelaar of reisbureau uit te oefenen zonder vergunning. Er wordt omschreven welke de verschillende categorieën van vergunning zijn alsook voor welke activiteiten en organisaties geen vergunning vereist is.

Voor verkooppunten worden geen afzonderlijke vergunningen afgeleverd : zij blijven rechtstreeks afhankelijk van de hoofdzetel en behoren dus automatisch tot dezelfde categorie. Aan diegene die belast is met de feitelijke leiding van een verkooppunt worden wel voorwaarden opgelegd, bijvoorbeeld inzake beroepskwalificaties.

Feitelijke verenigingen (bijvoorbeeld sportclubs, gepensionierdengroeperingen, zangkoren, enzovoort) die reizen organiseren voor hun groepsleden, hoeven ook met dit nieuwe decreet geen vergunning aan te vragen, tenzij zij die activiteit meer dan éénmaal per jaar organiseren of wanneer die activiteit winstgevend is, dit wil zeggen extra inkomsten oplevert voor de vereniging en dus niet louter kostendelend is.

Verenigingen zonder winstgevend doel (categorie IV) kunnen enkel een vergunning krijgen van reisbureaus als de organisatie van hun reizen bijdraagt tot het maatschappelijk doel van de vereniging. Een vereniging van tuinliefhebbers die reizen organiseert voor haar leden om beroemde tuinen te bezoeken, of een verzamelaarsvereniging die reizen organiseert naar ruilbeurzen, kunnen dus een vergunning aanvragen.

De deontologie van de vergunninghouder wordt door de Vlaamse regering bepaald. Daarbij moet worden bepaald dat niemand een rechtstreekse of onrechtstreekse bezoldiging of vergoeding die slaat op de in artikel 3, § 2 vermelde werkzaamheden, mag ontvangen als men geen houder is van een vergunning afgeleverd overeenkomstig dit decreet.

Artikel 4

Dit artikel beschermt de beroepstitels en voorkomt misbruiken van benamingen die hiermee te maken hebben.

Artikel 5

De vergunning wordt verleend, geweigerd of ingetrokken door het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme (VCGT), dat hiervoor een advies inwint van het bevoegde Technische Comité. De te volgen procedure moet bij besluit van de Vlaamse regering worden vastgelegd. Daarbij moet de Vlaamse regering bepalen dat het VCGT de betrokkene eerst een waarschuwing moet geven, vooraleer het overgaat tot de schorsing of de intrekking van een vergunning.

Er wordt voorzien in een mogelijkheid tot beroep bij de Vlaamse regering volgens een procedure die door de Vlaamse regering wordt bepaald.

Artikel 6

Om een vergunning te kunnen krijgen, moet het reisbureau aan een aantal voorwaarden voldoen wat betreft financiële mogelijkheden, de borgtocht, de wet tot regeling van het contract tot reisorganisatie en reisbemiddeling, de technische uitrusting en de verzekering. Ook aan de persoon die belast is met de feitelijke leiding van het verkooppunt, worden voorwaarden gesteld inzake nationaliteit en beroepsbekwaamheid. Die voorwaarden worden meer gedetailleerd, vastgelegd in een besluit van de Vlaamse regering.

In verband met de voorwaarde inzake nationaliteit moet de Vlaamse regering rekening houden met de Europese richtlijn van 29 juni 1982 houdende maatregelen ter bevordering

van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van bepaalde tussenpersonen op het gebied van het vervoer en van reisbureaubedrijven alsmede van opslagbedrijven.

Met beroepsbekwaamheid worden niet enkel diplomave-reisten bedoeld maar eveneens beroepservaring. Inzake diplomave-reisten moet de Vlaamse regering getuigschriften vragen die bewijzen dat de betrokkenen algemene kennis, beroepskennis (opleiding Toerisme) marketing en bedrijfsbe-heer beheersen. Maar het is niet voldoende om een theore-tische kennis te hebben van de toeristische sector, ook prak-tijkervaring is onmisbaar om een reisbureau te leiden. Daar-om moet de Vlaamse regering ook bewijzen van praktijkervaring als voorwaarde inzake beroepsbekwaamheid vragen.

Artikel 7

Dit artikel machtigt de Vlaamse regering om vast te stel-len :

1. de regelgeving betreffende de borgstelling en de rechten van de gewaarborgde schuldeisers ;
2. de regelgeving betreffende de deontologie ;
3. de gegevens die jaarlijks aan het Vlaams Commissa-riaat-generaal voor Toerisme moeten worden verstrekt ;
4. het model van herkenningsteken (het schild) en het gebruik daarvan ;
5. de meldingen die moeten of kunnen voorkomen op de vergunningen, op de beroepsdocumenten en in de recla-me ;
6. het bedrag van de jaarlijkse retributie die moet worden betaald als aandeel in de beheers- en controlekosten voortko-mende uit de toepassing van dit decreet.

Artikel 8

Dit artikel bepaalt de gevallen waarin de vergunning kan worden geweigerd, geschorst of ingetrokken.

Artikel 9

Dit artikel bepaalt de strafsancties ingeval zonder vergun-ning wordt gewerkt of ingeval men wederrechtelijk houder is van het herkenningsteken. Er wordt ook bepaald dat de hoven en rechtbanken aan een overtreder het verbod kunnen opleggen om gedurende een periode van zes maanden tot vijf jaar de activiteiten zoals beschreven in artikel 2 van dit decreet, uit te oefenen. Dat is een veiligheidsmaatregel.

Artikel 10

Om de continuïteit bij een overlijden te verzekeren, kan de Vlaamse regering in vrijstellingsmaatregelen voorzien.

Artikel 11

Dit artikel regelt wie belast is met het opsporen van over-tredingen. De Vlaamse regering wijst hiertoe ondermeer een aantal ambtenaren van het VCGT aan.

Artikel 12

Dit artikel regelt de inspectie van de ambtenaren van het VCGT ter plaatse.

Artikel 13

Dit artikel bepaalt de overgangsmaatregelen voor reisbureaus die een vergunning hebben gekregen op grond van de wet van 21 april 1965, en machtigt de Vlaamse regering om nog andere overgangsbepalingen te treffen voor reisbureaus die in exploitatie zijn op de datum van inwerkingtreding van dit decreet.

Het uitzonderingsregime voor reisbureaus in de banksector wordt uitdovend gemaakt, dit wil zeggen dat hun erkenning op basis van de wet van 21 april 1965 voor maximaal drie jaar na de inwerkingtreding van dit decreet wordt verlengd.

Artikel 14

Dit artikel behoeft geen commentaar.

L. MARTENS

P. HOSTEKINT

D. RAMOUDT

H. LAUWERS

VOORSTEL VAN DECREET

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een in de artikelen 39 en 127 tot 129 van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

1. reis : elke verplaatsing naar één of meer bestemmingen ;

2. pakketreis : een vooraf georganiseerde combinatie van minstens twee van de volgende diensten :

a) vervoer ;

b) logies ;

c) andere toeristische diensten die niet op bijkomstige wijze met vervoer of logies gepaard gaan ;

die combinatie wordt al dan niet voor een totaalprijs verkocht of te koop aangeboden en beslaat een periode van meer dan vierentwintig uur of behelst minstens één overnachting ; ook als de onderdelen van de combinatie afzonderlijk gefactureerd worden, moet de reisorganisator of reisbemiddelaar de verplichtingen van dit decreet nakomen ;

3. verblijf : het verblijven gedurende ten minste één nacht op een plaats die niet zijn woonplaats is ;

4. vakantiewoning : verblijfsgelegenheid die bestemd is om door toeristen betrokken te worden, waarvoor een mondeling of schriftelijk huurcontract wordt afgesloten en die niet onder de toepassing valt van een andere, specifieke wetgeving ;

5. reisorganisator : elke persoon die als verkoper in de betekenis van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument een pakketreis rechtstreeks of door bemiddeling van een reisbemiddelaar verkoopt of te koop aanbiedt ;

6. reisbemiddelaar : elke persoon die als verkoper in de betekenis van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument een pakketreisverbintenis aangaat ;

7. reisbureau : elke rechtspersoon of natuurlijke persoon die één of meer werkzaamheden uitoefent of doet uitoefenen, zelfs niet als tussenpersoon, die erin bestaat :

a) reizen, pakketreizen of verblijven te organiseren, te verkopen, of te bemiddelen bij de verkoop ;

b) vakantiewoningen te verhuren ;

c) vervoerbiljetten, logies- of maaltijdvouchers te verkopen of te bemiddelen bij de verkoop ;

8. verkooppunt : ruimte waar reizen, pakketreizen of verblijven worden verkocht ; in de ruimte waar de verkoop of de bemiddeling plaatsvindt, mag geen andere activiteit plaatsvinden, tenzij die complementair is ;

9. Technisch Comité : het bevoegde adviesorgaan binnen het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme bestaande uit deskundigen uit de sector van de reisbureaus.

HOOFDSTUK II

Vergunningen

Artikel 3

§ 1. Om de activiteiten van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau uit te oefenen moet men een vergunning hebben.

§ 2. De verschillende categorieën van vergunning zijn :

1. categorie 1 : diegene die als hoofdactiviteit de reizen, pakketreizen en verblijven die hij inkoopt of organiseert, de logies- of maaltijdenvouchers en de vervoerbiljetten die hij verkoopt of uitgeeft, ook door vergunninghouders van de categorie 1, II of III laat verkopen ;

2. categorie II : diegene die als hoofdactiviteit de reizen, pakketreizen en verblijven die hij inkoopt of organiseert, de logies- of maaltijdenvouchers en de vervoerbiljetten die hij inkoopt of uitgeeft, zelf verkoopt ;

3. categorie III : diegene die als hoofdactiviteit de reizen, pakketreizen en verblijven die hij inkoopt of organiseert, de logies- of maaltijdenvouchers en de vervoerbiljetten die hij verkoopt, uitsluitend bij de vergunninghouders van categorie 1 inkoopt ;

4. categorie IV : verenigingen zonder winstgevend doel die de werkzaamheden van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau in bijkomende orde uitoefenen om hun maatschappelijk doel te kunnen bereiken voor zover die werkzaamheden rechtstreeks in verband staan met het maatschappelijk doel van de vereniging ;

5. categorie V : de exploitanten van vervoer per spoor, in de lucht of te water die de werkzaamheden van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau in bijkomende orde uitoefenen, verleend voor de organisatie en verkoop van reizen, pakketreizen of verblijven, logies- of maaltijdenvouchers, wanneer het grootste deel van het vervoer wordt uitgevoerd met het eigen vervoermiddel dat de hoofdactiviteit van de onderneming uitmaakt ;

6. categorie VI : diegene die bemiddelt bij de verhuur of de uitwisseling van vakantiewoningen.

§ 3. De verkooppunten hangen rechtstreeks af van de hoofdzetel en behoren tot dezelfde categorie ; zij moeten ook voldoen aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 6, punt 1, littera d en punt 2 van dit decreet.

§ 4. Geen vergunning is vereist voor :

1. de organisatie, verkoop of bemiddeling van eendagsreizen waarvan het vertrek- en het eindpunt bekend zijn ;

2. de organisatie, verkoop of bemiddeling van vervoerbiljetten voor vervoer per spoor, in de lucht of te water, in de mate dat dit vervoer de hoofdactiviteit van de onderneming uitmaakt ;

3. de logiesverstrekkende bedrijven, voor zover de organisatie en de verkoop zich beperkt tot een produkt waarvan het verblijf in het eigen bedrijf een wezenlijk onderdeel is ;

4. diegene die maximaal éénmaal per jaar een reis, pakketreis of verblijf organiseert of verkoopt, voor zover er tussen diegene die deze werkzaamheid uitoefent en diegenen die er het genot van hebben, een groepsbelang bestaat en voor zover deze werkzaamheid geen winstgevend karakter heeft ;

5. de instellingen of organisaties die onderwijs of beroepsvorming betreffende het toerisme verstrekken en die hiervoor door de minister erkend zijn voor wat betreft de reizen, pakketreizen of verblijven die zij zelf organiseren of verkopen in het kader van hun opdracht en die uitsluitend bestemd zijn voor hun studenten of cursisten uit de toerismefunctie afdeling en hun begeleidende leerkrachten ;

6. het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme en de door dit commissariaat-generaal erkende verenigingen voor vreemdelingenverkeer en diensten voor toerisme, voor zover zij zelf diensten organiseren die betrekking hebben op het eigen grondgebied of de eigen regio.

De bewijslast inzake de elementen die leiden tot de vrijstelling van de vergunningsplicht, ligt bij de betrokkenen.

Artikel 4

Om de titel van reisorganisator en reisbemiddelaar of de benaming van reisbureau of een soortgelijke titel of benaming te gebruiken moet de betrokkene houder zijn van een vergunning afgeleverd overeenkomstig dit decreet.

Artikel 5

§ 1. De in artikel 3 van dit decreet bedoelde vergunningen worden door het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken na advies van het bevoegde Technisch Comité, onder de voorwaarden en in de vorm bepaald door de Vlaamse regering.

§ 2. Als een vergunning geweigerd, geschorst of ingetrokken wordt, kan de vergunningaanvrager of -houder beroep aantekenen bij de Vlaamse regering, volgens een procedure die door de Vlaamse regering wordt bepaald.

Artikel 6

Voor het verlenen van de vergunning zal de Vlaamse regering volgende voorwaarden opleggen :

1. aan de vergunninghouders zoals bedoeld in artikel 3, § 2 :

a) de levering van het bewijs dat is voldaan aan alle verplichtingen bepaald in de artikelen 36 en 37 van de wet van 16 februari 1994 tot regeling van het contract tot reisorganisatie en reisbemiddeling ;

b) voorwaarden in verband met de financiële waarborgen ;

c) voorwaarden in verband met de bedragen, de aard en de wijze van het stellen van een borgtocht uitsluitend tot zekerheidsstelling van de beroepsverbintenissen ten opzichte van de leveranciers ;

d) voorwaarden in verband met de technische uitrusting van de plaats waar de activiteit wordt uitgeoefend ;

e) voorwaarden in verband met de verzekering ten aanzien van de betrokken partijen ;

2. aan de personen die belast zijn met het dagelijks bestuur van de vergunninghoudende onderneming of met de feitelijke leiding van een verkooppunt :

a) voorwaarden inzake nationaliteit ;

- b) voorwaarden inzake beroepsbekwaamheid ;
- c) andere voorwaarden vastgesteld door de Vlaamse regering na advies van het bevoegde Technische Comité.

Artikel 7

De Vlaamse regering bepaalt :

1. de regelgeving betreffende het gebruikmaken en de wijze van opnieuw samenstellen en teruggeven van de borgstelling, alsmede de rechten van de gewaarborgde schuldeisers, desnoods in afwijking van de regelen van het gemeenrecht ;
2. de regelgeving betreffende de deontologie ;
3. de gegevens die jaarlijks aan het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme moeten worden verstrekt ;
4. het model van het schild verleend aan de houder van een vergunning afgegeven overeenkomstig artikel 3 en het gebruik dat daarvan moet worden gemaakt ;
5. de vermeldingen die moeten of kunnen voorkomen op de vergunningen, op de beroepsdocumenten en in de reclame ;
6. het bedrag van de jaarlijkse retributie die moet worden betaald als aandeel in de beheers- en controlekosten voortkomende uit de toepassing van dit decreet ; dat bedrag mag niet groter zijn dan één duizendste van dat van de borgtocht.

Artikel 8

De in artikel 3 bedoelde vergunning kan, naargelang van het geval, geweigerd, geschorst of ingetrokken worden

1. als één of meer van de voorwaarden vermeld in de artikelen 3 en 6 of de krachtens artikel 7 opgelegde verplichtingen niet of niet meer worden nageleefd ;
2. als de aanvrager of de vergunninghoudende onderneming, een bestuurder, een zaakvoerder of één van de personen belast met de feitelijke leiding van het reisbureau :
 - a) eerder bij het beoefenen van de activiteiten van een reisbureau failliet werd verklaard ;
 - b) in België veroordeeld werd door een in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke beslissing voor een der overtredingen bedoeld in boek II, titel VII, hoofdstukken V, VI en VII, titel VIII, hoofdstukken 1, IV en VI en titel X, hoofdstukken 1 en II van het Strafwetboek, behalve indien de veroordeling voorwaardelijk is en de betrokkene het voordeel van het uitstel niet heeft verloren of genade heeft verkregen ; personen die veroordeeld zijn voor soortgelijke misdrijven in het buitenland, kunnen evenmin een vergunning verkrijgen ;
3. als het bedrag van de schulden die het voorwerp uitmaken van een aanspraak op de borgtocht van de vergunninghouder, minstens één derde van deze borgstelling bereikt.

Artikel 9

Met een geldboete van vijfhonderd tot vijfduizend frank wordt gestraft hij die zonder vergunning de werkzaamheden van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau uitoefent, doet uitoefenen, gebruikt of laat gebruiken.

De hoven en rechtbanken kunnen bovendien de overtreders van de bepalingen van dit decreet verbieden gedurende een periode van zes maanden tot vijf jaar persoonlijk of door een tussenpersoon de werkzaamheden van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau uit te oefenen, te doen uitoefenen, te gebruiken of te laten gebruiken. Het verbod wordt van toepassing acht dagen na het betekenen van de veroordeling.

Artikel 10

Om de continuïteit van de activiteiten van een reisbureau te verzekeren kan de Vlaamse regering vrijstellingsmaatregelen vaststellen die gelden bij overlijden van de persoon belast met het dagelijks bestuur van de vergunninghoudende onderneming of de feitelijke leiding van het verkooppunt.

Artikel 11

Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van de gerechtelijke politie worden de volgende personen ermee belast de overtredingen van dit decreet op te sporen en door middel van een proces-verbaal vast te stellen :

1. de leden van de Rijkswacht ;
2. de ambtenaren en agenten van de plaatselijke politie ;
3. de ambtenaren die de Vlaamse regering aanwijst ;
4. de ambtenaren van het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme die door de Vlaamse regering hiertoe worden gemachtigd.

De processen-verbaal worden aan de bevoegde ambtenaren van het Openbaar Ministerie overgezonden en een afschrift ervan wordt, op straffe van nietigheid, binnen dertig kalenderdagen na de vaststelling van de overtreding gezonden aan de houder van de vergunning en aan het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme.

Artikel 12

Hij die de in artikel 3 bedoelde vergunning aanvraagt, stemt ermee in dat het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme de daartoe bevoegde ambtenaren ter plaatse onderzoek laat verrichten.

Het bezoek heeft alleen tijdens de openingstijden plaats en beperkt zich tot de aan de uitbating van de onderneming voorbehouden ruimte. Het onderzoek mag de exploitatie niet nodeloos hinderen of de cliënteel niet nodeloos storen.

HOOFDSTUK III

Slot- en overgangsbepalingen

Artikel 13

§ 1. De wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus wordt opgeheven.

§ 2. De reisbureaus die activiteiten van reisorganisator, reisbemiddelaar en reisbureau uitoefenden voor 1 augustus 1966 en aan wie op grond van de wet van 21 april 1965 een vergunning werd uitgereikt, krijgen bij wijze van overgang

en tot drie jaar na de inwerkingtreding van dit decreet een verlenging van hun erkenning.

§ 3. Op advies van de bevoegde adviesraden en -comités bepaalt de Vlaamse regering andere overgangsmaatregelen binnen de door het decreet vastgestelde termijn betreffende de vergunninghoudende onderneming die in exploitatie zijn op de dag waarop dit decreet in werking treedt.

Artikel 14

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

L. MARTENS

P. HOSTEKINT

D. RAMOUDT

H. LAUWERS
